

Arrest

nr. 238 387 van 10 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. SAROLEA, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 maart 2019 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 15 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 24 oktober 2018 in Frankrijk (Eurodac).

1.2. Op 2 april 2019 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij minstens 21,3 jaar oud was.

1.3. Op 9 januari 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 15 januari 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

In het kader van een onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming hoorde het Commissariaat-generaal u op 27 november 2019 van 13.55 uur tot 16.40 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat Mter De Maeyer (loco Geleyn) was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Qala Baz (district Qarabagh, provincie Kabul). U bent van Pashtoense origine, ging tot het zevende jaar naar school en werkte als landbouwer. U woonde in Qala Baz met uw ouders, uw zus en uw broer. Uw oudere zus is gehuwd en woont met haar man in het district Mir Bacha Kot (eveneens provincie Kabul). U bent ongehuwd. Bij aankomst in België verklaarde u zestien jaar oud te zijn.

Op 15/03/1397 (begin juni 2018) ging u in opdracht van uw moeder inkopen doen in de winkel van Mustafa. Nabij de begraafplaats was u getuige van een incident: M., die werkt in het parlement voor parlamentslid A.K.O., werd neergeschoten door twee personen. Deze vluchtten vervolgens weg, waarbij u één van hen herkende. Het was S., een persoon uit uw dorp die bij de Taliban is. U zag hem maar hij zag ook u. U keerde naar huis terug en vertelde uw ouders wat u gezien had. Daarna ging u naar bed. De volgende dag bent u na het ontbijt met uw vader naar het districtshuis gegaan. Jullie dienden er een petitiebrief in waarin u omschreef waarvan u getuige was geweest. Vervolgens keerden u en uw vader naar huis terug. U had die dag geen zin om in de wijngaarden te werken, de feiten hadden teveel indruk op u gemaakt. U ging daarom naar uw zus in Mir Bacha Kot waar u bleef overnachten. De volgende dag merkte u bij het ontwaken op dat iedereen hilde. Uiteindelijk vertelde men u dat S. en andere personen van de Taliban naar uw huis waren gekomen. Zij wilden weten waar u was en noemden u een spion. Zij vermoordden uw vader in het bijzijn van uw moeder. U bleek niet langer veilig in Afghanistan en uw schoonbroer regelde uw vertrek uit het land. U was vijf dagen in het huis van uw zus toen u naar het huis van een smokkelaar werd overgebracht. U verbleef daar nog enkele dagen om vervolgens via de grensovergang in Islam Qala Afghanistan te verlaten. U was enkele weken in Iran en ging dan naar Turkije waar u nog eens drie weken bleef. U reisde via Bulgarije naar Servië en vertoefde er vijf maanden. Via Bosnië (nog eens twee maanden), Kroatië, Slovenië en Italië belandde u in Frankrijk. Uw vingerafdrukken werden er genomen maar u wou er geen asiel vragen. Vervolgens bent u naar België gekomen. Op 15 maart 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in. U verklaart niet terug te kunnen naar S. en zijn mensen van de Taliban u viseren.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een petitiebrief, de enveloppe waarmee uw schoonbroer deze stukken verstuurde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk maakt problemen met S. en de zijnen te hebben gekend.

Immers zijn uw verklaringen op tal van punten vaag, weinig logisch en zelfs in strijd met de in het dossier aanwezige informatie gebleken, wat de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate ondermijnt.

Zo dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate geschaad wordt door uw verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. U gaf bij aankomst in België op 15 maart 2019 en bij aanvang van uw asielprocedure aan dat u op dat ogenblik 16 jaar oud was (Inschrijving en Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling van Bureau Minteh). Er werd na medisch onderzoek echter vastgesteld dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 27 maart 2019 ouder was dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is. Dat u minstens vijf jaar ouder bent dan u beweert en dusdanig liegt over uw leeftijd, overigens nog steeds (CGVS, p.5, 6), doet uw algemene geloofwaardigheid geen goed.

Verder is het opmerkelijk dat de informatie in het dossier aantoont dat u een verblijf in Frankrijk voorafgaand aan uw komst naar België heeft trachten te verzwijgen. U liet zowel bij de DVZ (verklaring DVZ d.d. 17 oktober 2019, vraag 31) als het CGVS (CGVS, p.3) uitschijnen dat u louter op doorreis was in Frankrijk en, nadat men uw vingerafdrukken in Parijs nam, onmiddellijk naar België kwam (aankomst op 15 maart 2019). Echter blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de Franse autoriteiten uw vingerafdrukken al op 24 oktober 2018 registreerden, wat impliceert dat u daar wellicht bijna vijf maanden geweest ben. Hiermee geconfronteerd doet u eerst alsof u de vraag niet begrijpt (CGVS, p.4), daarna repliceert u met de vraag "Zegt u dat ik in Frankrijk woonde?" (CGVS, p.4). Wanneer u een derde keer gevraagd wordt hoe u verklaart dat uw vingerafdrukken al in oktober 2018 in Frankrijk werden genomen, verzoekt u het CGVS die vraag (nog maar eens) te herhalen (CGVS, p.2), waarna u lijkt te beseffen dat ontkennen geen zin meer heeft en toegeeft dat u inderdaad vijf maanden in Frankrijk bent geweest (CGVS, p.4). Echter is dit niet helemaal van harte, zo blijkt even later als u verklaart dat het CGVS "ontdekt heeft" dat u in Frankrijk was en u daaraan toevoegt: "U zei me dat ik daar vijf maanden was. Wat als ik neen zeg. Dan zal u dat toch niet accepteren." (CGVS, p.7), waarna u uw relaas andermaal bijstuurt en opeens zegt dat u altijd eerlijk bent geweest over uw verblijf gedurende vijf maanden in Frankrijk (CGVS, p.8). Dat dit allerm minst het geval is moge echter duidelijk zijn; zelfs luttele minuten later wijzigt u uw verklaringen opnieuw en laat u optekenen: "U zegt dat ik in Frankrijk was, u beweert dat" (CGVS, p.8). Het hoeft geen betoog dat dergelijke steeds wijzigende, ontwijkende en ontkennende antwoorden nefast zijn voor uw geloofwaardigheid.

Nog andere verklaringen bevestigen dat u verzaakt aan uw plicht tot medewerking en geen zicht wenst te bieden op een aantal zaken. Zo zegt u dat u twee weken in een stad in Iran was maar beweert u niet te weten welke stad dit was (CGVS, p.3, 4). In welke regio of stad van Turkije u vervolgens drie weken verbleef, beweert u ook al niet te weten (CGVS, p.4). Het is niet aannemelijk dat u dergelijke zaken niet zou kunnen verduidelijken.

Bovendien heeft uw verblijf in Frankrijk onvermijdelijk ook een impact op de totale duur van uw reis naar België. Immers was u twee weken in Iran, drie weken in Turkije, vijf maanden in Servië, twee maanden in Bosnië en vijf maanden in Frankrijk. Dit betekent dat u minstens dertien maanden onderweg bent geweest, en niet negen maanden zoals u eerder bij de DVZ (verklaring DVZ d.d. 17 oktober 2019, vraag 31) en het CGVS (CGVS, p.5) beweerde. Aangezien u op 15 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende, moet u Afghanistan wellicht verlaten hebben in februari 2018, hoewel u het begin van uw problemen met de Taliban omstreeks 15 jauza 1387 (5 juni 2018) situeert, en uw vertrek pas ergens in saratan (de vierde maand van de Afghaanse kalender, komt overeen met de periode 22 juni – 22 juli 2018). U werd talloze keren geconfronteerd met dit problematische tijdsverloop, dat immers een impact heeft op de geloofwaardigheid van de feiten die zich in Afghanistan zouden hebben afgespeeld; echter deed u alsof u de opmerkingen van het CGVS niet begreep of kon appreciëren, en gaf u op geen enkel moment een begin van verklaring (CGVS, p.5, 8, 12). Rest evenwel de vaststelling dat u op 5 juni 2018, toen uw problemen in Qarabagh zouden zijn begonnen, Afghanistan al zeer geruime tijd verlaten had.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw relaas met betrekking tot uw zagezegde problemen ook om andere redenen allerm minst kan overtuigen. U zou getuige zijn geweest van de moord op een medewerker van een parlamentslid. Echter wijst het CGVS op uw daaropvolgende handelwijze die niet onmiddellijk logisch kan worden genoemd. U verklaart dat u de feiten zag gebeuren en vervolgens vluchtte. Gezien de ernst van deze situatie is het niet aannemelijk is dat u thuis uw verhaal deed, vervolgens gewoon ging slapen, de volgende ochtend ontbeet om dan met uw vader naar het districtshuis te gaan en daar uiteen te zetten wat u de avond voordien had gezien. Verwacht mag worden dat u als enige getuige (CGVS, p.11) sneller in contact treedt met de ordediensten, of met personen in het dorp die contacten onderhouden met de autoriteiten in de regio.

Met deze bedenking geconfronteerd, antwoordde u slechts dat het districtshuis 's avonds sluit (CGVS, p.12), wat nog geen afdoende verklaring biedt voor het feit dat u niemand, zelfs niet de ouderen van uw dorp, op de hoogte bracht van een moord.

Over een aantal andere aspecten van dit incident legt u overigens weinig overtuigende verklaringen af. Zo is het u niet bekend of M. ter plekke of pas in het hospitaal kwam te overlijden (CGVS, p.12). Indien u werkelijk zo nauw bij deze zaak betrokken zou zijn geweest, kan aangenomen worden dat u hiervan beter op de hoogte zou zijn. Verder blijft het onduidelijk hoe u één van de twee moordenaars zou hebben herkend. U beweert dat de man wegrende en dat op dat moment zijn gezichtsbedekking afviel (CGVS, p.13). Dat zulks net op dat moment zou gebeuren, is toch wel zeer toevallig. U herkende de persoon en zegt dat hij iemand van de Taliban is, S. genaamd. Deze persoon zou, uit vrees om door de autoriteiten te worden gearresteerd, het dorp zijn ontvlucht (CGVS, p.13). Dat hij dan de volgende dag al naar het dorp zou terugkeren om er uw vader te vermoorden, is dan ook opmerkelijk en op zijn minst risicovol (CGVS, p.13). U argumenteert dat hij daar nu eenmaal in het dorp woonachtig is en eigendom bezit (CGVS, p.13). Als het CGVS u vervolgens de vraag stelt of S. dan definitief naar het dorp terugkeerde en daar momenteel woonachtig is, zegt u dit niet te weten. U verklaart dat u geen contact heeft met uw moeder en andere familieleden, wat op zich al ongeloofwaardig is: immers beweert u eerst dat er daar geen telefoonantennes bestaan, wat toch opmerkelijk is daar u in Afghanistan wel een “kleine” Nokia zou hebben gehad (CGVS, p.14). Bovendien heeft u wel contact met uw schoonbroer die u zeer recent zelfs een aantal documenten heeft bezorgd en wél bereikbaar is (CGVS, p.13). Dat u dan niet kan verduidelijken of de moordenaar van uw vader al dan niet nog in Qala Baz woont, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Verder gevraagd of S., die volgens uw latere verklaringen momenteel wél in het dorp zou wonen (CGVS, p.14), nog problemen kende met de autoriteiten antwoordt u “waarschijnlijk wel” (CGVS, p.14). Dat u niet weet of de moordenaar van uw vader daar ook voor vervolgd wordt, is toch wel bijzonder (CGVS, p.14). U zegt ook dat hij wellicht problemen kreeg met de broers van M., maar meer details heeft u daar niet over. U merkt op dat uw schoonbroer niets over dat onderwerp heeft verteld, u zou er ook nooit naar hebben geïnformeerd (CGVS, p.14). Ook als het CGVS peilt naar de situatie van uw moeder en jongere broer in het dorp beperkt u zich tot nietszeggende en uiterst vage verklaringen. U verklaart niet te weten welke problemen zij heden zouden ondervinden met S. en de zijnen, maar “ze zullen zeker wel problemen hebben”, “met hem of met zijn broers” zegt u daarover (CGVS, p.14). Uw desinteresse en onwetendheid kunnen enkel worden verklaard door de bedrieglijkheid van uw verklaringen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw relaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden.

Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofdte dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Qarabagh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten herstellen uw geloofwaardigheid niet. Uw taskara moet bevestigen dat u nog minderjarig bent, wat duidelijk weerlegd werd door het medisch onderzoek. Bovendien zou het iemand in het districtshuis zijn geweest die afgaand op uw uiterlijk meende dat u tien jaar oud was in 1392 (2013, begin 2014), wat een weinig accurate manier lijkt om iemands leeftijd te bepalen. De brief die aan het district gericht is en die uw problemen met S. dient te bevestigen, kan uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien wijst het CGVS op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. De enveloppe toont aan dat uw schoonbroer deze documenten vanuit Kabul heeft verstuurd, meer niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel een appreciatiefout aan en een schending van de volgende bepalingen:

"- de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ("VW");
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;".

Na bespreking van de aangehaalde normen, geeft verzoeker aan dat hij de beoordeling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wil aanvechten.

Verzoeker gaat vooreerst in op de vluchtelingenstatus.

Wat de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn leeftijd betreft, voert verzoeker aan dat, hoewel hij over zijn leeftijd zou hebben gelogen, dit de analyse van het objectieve risico van een gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in de zin van respectievelijk artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet in zijn hoofde niet kan veranderen. Hij meent echter dat *"Dit lijkt echter het geval te zijn geweest, want verwerende partij begint haar beslissing met deze motivering, wat duidelijk de "toon" zet voor de rest van de motivering"*.

Dit verweer geldt tevens voor de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Frankrijk. Met betrekking tot dit motief licht verzoeker ook nog toe als volgt:

"Er moet opgemerkt worden dat verzoeker slecht ingelicht werd toen hij aankwam in Europa: mensen vertelden hem dat hij niet moest vertellen dat hij ergens anders lang was verbleven, anders zou dat echt een probleem worden in het kader van zijn asielpprocedure. Hij besloot dan, ten onrechte, om deze punt te zwijgen.

Bovendien, hij voelde zich aangevallen tijdens het gehoor op het CGVS door het feit dat hij meerdere keren op dezelfde vraag moest antwoorden, en hij dacht dat het zeer ernstig was om naar Frankrijk te zijn gegaan voordat hij in België aankwam. Hij was daarom in de war en kon niet duidelijk zeggen dat hij daar vijf maanden was gebleven.

Vandaag de dag bevestigt hij dat hij in Frankrijk heeft geleefd voordat hij in België aankwam. Hij is op straat gebleven en sliep in een treinstation ("Porte la Chapelle") in Parijs."

Verzoeker acht het verder, in tegenstelling tot hetgeen de motivering van de bestreden beslissing stelt, *"helemaal mogelijk en logisch"* dat hij zich niet kan situeren in tijd en ruimte ten tijde van zijn verblijven in Iran en Turkije. Verzoeker benadrukt dat hij met een smokkelaar gereisd heeft en dat hij, *"zoals het vaak het geval is in dergelijke situaties"*, enkel zijn instructies heeft gevolgd. Hij verbleef telkens in een huis in een onbekende plaats en wist echt niet waar hij zich toen bevond. Verzoeker wijst er verder op dat de commissaris-generaal niet verklaart waarom deze feiten belangrijk zijn.

Verzoeker benadrukt hierbij nog dat: *"Meer dan half de motivering van de bestreden beslissing betreffende de analyse van de asielmotieven van verzoeker (artikel 48/3 en artikel 48/4, §2, punten a) en b) van de Vreemdelingenwet) is besteden aan de drie bovenstaande kritieken, die niet te maken hebben met de asielmotieven (ten gronde). Verwerende partij heeft meer tijd gespendeerd over deze kritieken dan over de echte analyse van de asielmotieven van verzoeker."*

Pas dan analyseert – kort – het CGVS de asielmotieven van verzoeker."

Waar de bestreden beslissing stelt dat het niet aannemelijk is dat hij niet meteen iemand op de hoogte heeft gebracht van de moord waar hij van getuige was, stelt verzoeker dat: *"Het CGVS uitte hier enkel haar eigen, subjectieve, mening. Volgens haar is het niet mogelijk dat de situatie zich zo is afgespeeld. Dat is echter geen criterium om te beslissen van de geloofwaardigheid van een relaas."*

Verzoeker was radeloos, wist niet wat hij moest doen. Hij ging toen snel naar huis, legde alles uit aan zijn ouders, die hem vertelden dat hij moest rusten en dat ze de volgende dag samen zouden doen wat nodig was. Geschokt, bang, nog steeds afhankelijk van zijn ouders (hij woonde nog met hen), hoe had hij anders kunnen reageren?"

Verder meent verzoeker dat, hoewel hij nauw gelinkt is met het incident waarvan hij melding maakte, niet van hem kan worden verwacht dat hij alle informatie over deze zaak weet. Hij benadrukt dat hij rechtstreeks zijn land uit is gevlucht, lang onderweg geweest is naar Europa en dat hij geen contact heeft met zijn familie voor dat hij in België aankwam, waar de contacten ook zeldzaam zijn. Verzoeker benadrukt nog dat S. volgens hem onmiddellijk terug naar zijn dorp is gekomen, om zich te verzekeren dat verzoeker niet zou spreken over deze zaak: *"Hoe sneller kon hij verzoeker hem doen zwijgen, hoe beter."*

Verzoeker bekritiseert verder de motivering in de bestreden beslissing inzake de door hem neergelegde documenten. Hij benadrukt dat hij ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming alle *"mogelijke "vindbare""* documenten heeft neergelegd en zich aldus duidelijk heeft ingespannen om zijn verklaringen te staven, in overeenstemming met de nationale, Europese en internationale normen inzake de bewijslast. Hij geeft een korte theoretische toelichting en wijst erop dat hij een districtsbrief heeft neergelegd ter staving van zijn relaas. Hij acht deze brief zeer relevant voor zijn verzoek en meent aldus dat deze niet zomaar kan worden *"afgewezen"* op basis van het feit dat er corruptie bestaat in Afghanistan. Hij licht hierbij nog toe dat: *"Bovendien is een bewijs in principe vrij. Dit betekent dat het mondeling of schriftelijk kan worden gemeld. De geschriften worden getoetst aan hun bewijskracht; alleen zekere vervalsingen kunnen dus van meet af aan worden uitgesloten. Ook kan het feit dat een document aangevraagd wordt geen doorslaggevende rol spelen bij de keuze van de overweging ervan. De brief in kwestie kan dus niet zomaar worden afgewezen omdat ze van particuliere aard is. Het draagt ertoe bij dat verzoeker de waarheidsgetrouwheid van zijn relaas kan vaststellen en moet worden beschouwd als onderdeel van een reeks aanwijzingen, gelezen in combinatie met zijn verklaringen."*

Verzoeker voert ten slotte nog aan als volgt: *"Ten slotte begrijpt verzoekende partij niet waarom het CGVS alleen in allerlaatste instantie de analyse van de bewijsstukken uitvoert. Dit is een teken dat het CGVS het bewijs slechts als "bijkomstig" ten opzichte van de verklaringen van verzoeker beschouwt, terwijl het wel degelijk bewijsstukken zijn die een volledige analyse verdienen (zie supra, arrest EHRM, I. tegen Zweden)."*

Verzoeker gaat vervolgens in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij meent dat hij in het geval van een terugkeer naar de provincie Kaboel in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade aan zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld dat er plaatsvindt, in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst vooreerst op een arrest van de Raad (RvV 27 februari 2019, nr. X) en meent dat dit arrest *in casu* van toepassing is, gezien verzoeker duidelijk kwetsbaar is gelet op zijn relatief jonge leeftijd (hij is een jongvolwassene).

Verzoeker verwijst verder naar en parafraseert uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 en meent dat hieruit blijkt dat Kabul niet langer als een *“veilig alternatief (en dus veilig vestigingsplaats)”* kan worden beschouwd. Hij leidt hieruit af dat Kabul niet meer veilig is.

Verzoeker wijst er verder op dat Amnesty International en Human Rights Watch de praktijk van EU-lidstaten om afgewezen Afghaanse verzoekers terug te sturen naar Afghanistan hebben veroordeeld en dat de Finse immigratiedienst beslist heeft om tijdelijk de beslissingen betreffende Afghaanse verzoekers om internationale bescherming op te schorten tot zij hun beleid kunnen toepassen op de UNHCR Guidelines. Hij verwijst hierbij verder naar een arrest van het Finse Hooggerechtshof met betrekking tot de toepassing van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul in de betreffende zaak.

Verzoeker verwijst verder nog naar en citeert uit de COI Focus *“Afghanistan – Security situation in Kabul city”* van Cedoca van 15 mei 2019. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal dit rapport niet heeft geanalyseerd in de bestreden beslissing, hoewel deze informatie volgens hem aantoonde dat het geweldsniveau in de stad maar ook in de provincie Kabul over het algemeen erg is verhoogd de laatste maanden. Dit werd niet geanalyseerd in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker. Verzoeker meent dat deze informatie aantoonde dat er *“een hoog geweldsniveau in Kaboel bestaat en dat verzoeker helemaal geen garantie zal hebben, in geval van terugkeer naar de provincie, dat er geen reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoeker citeert ten slotte nog uit het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation van juni 2019”* met betrekking tot de situatie in verzoekers dorp Qara Bagh.

Verzoeker meent dan ook dat: *“Gezien verzoekers’ afkomst uit de provincie Kaboel, district Qara Bagh, zijn profiel van jonge volwassene en de actuele situatie in de regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming, dient verzoeker de “status” van subsidiaire bescherming te worden toegekend.”*

Verzoeker besluit nog dat: *“Op basis van de bovenvermelde elementen moet verzoeker als vluchteling worden erkend. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat hij aan de voorwaarden van “vluchteling” voldoet, in de zin van de Geneefse Conventie (art. 48/3 YW) daar hij een gegronde vrees voor vervolgingen (door S. en de Taliban) heeft wegens zijn implicatie in een ernstige incident, en daarvoor de bescherming van de Afghaanse autoriteiten niet kan krijgen.*

In ondergeschikte orde moet verzoeker subsidiaire bescherming krijgen; men verwijst naar de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel, district Qara Bagh, om aan te tonen dat verzoeker een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vw in geval van terugkeer naar deze geografische regio in Afghanistan.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker de COI Focus *“Afghanistan – Security situation in Kabul city”* van Cedoca van 15 mei 2019 (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting hierover, laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het

verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op pertinente en terechte wijze oordeelde dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot een aantal relevante elementen ter beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, met name (i) zijn leeftijd, (ii) zijn verblijf in Frankrijk en (iii) zijn reisweg naar België. Deze vaststellingen doen afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid en beïnvloeden de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij op aanraden van derden zijn langdurig verblijf in Frankrijk heeft verzwegen, merkt de Raad op dat het loutere feit dat verzoeker op aanraden van derden bedrieglijke verklaringen aflegde, zijn manier van handelen niet kan vergoelijken. Verzoeker werd bij aanvang van de procedure immers aangemaand de waarheid te vertellen en werd gedurende de procedure bovendien bijgestaan door een advocaat. Verzoeker is dan ook zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt. Bovendien stelde de bestreden beslissing nog terecht vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud, na confrontatie met de bevindingen van de Eurodac-hit waaruit blijkt dat hij langer in Frankrijk verbleef dan aangegeven, nog steeds geen zicht wilde bieden op zijn verblijf aldaar. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij zich aangevallen voelde tijdens het persoonlijk onderhoud door de veelvuldige vragen van de commissaris-generaal, dat hij in de war was en daarom niet duidelijk kon verklaren dat hij vijf maanden in Frankrijk was gebleven. De Raad merkt in deze op dat de wijze waarop het persoonlijk onderhoud werd begeleid geen verklaring biedt voor het door verzoeker tentoongespreide gebrek aan medewerking tijdens het persoonlijk onderhoud zoals werd vastgesteld tijdens de bestreden beslissing. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers genoegzaam dat de *protection officer* duidelijk vragen stelde, doch dat verzoeker zich bij het antwoorden van de vragen beperkte tot het vragen om verduidelijking en het geven van ontwijkende antwoorden, waarbij hij vervolgens de ene keer toegeeft dat hij vijf maanden in Frankrijk heeft verbleven om dit de andere keer weer te ontkennen en in twijfel te trekken (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 4, 7-8). De Raad kan dus, in navolging van de commissaris-generaal, uit verzoekers wijzigende, ontwijkende en ontkennende antwoorden slechts afleiden dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn verblijf in Frankrijk.

Verzoeker stelt dat het “*helemaal mogelijk en logisch*” is dat hij niet weet waar hij verbleef in Iran en Turkije omdat hij met een smokkelaar reisde en alle instructies volgde. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij twee weken in Iran en drie weken in Turkije verbleef (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 5). Gelet op het feit dat verzoeker enige tijd in deze landen heeft verbleven, oordeelt de Raad in navolging van de bestreden beslissing dat verzoeker een indicatie kan geven van de plaatsen waar hij heeft verbleven, zelfs al volgde hij louter de instructies van de smokkelaar. Waar verzoeker zich in het verzoekschrift vragen stelt bij het belang van deze vaststelling, merkt de Raad op dat verzoekers reisweg een relevant element betreft ter beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker hier geloofwaardige verklaringen over aflegt. Dat verzoeker hier niet in slaagde, doet aldus afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat voorgaande vaststellingen geen afbreuk kunnen doen aan de analyse van het objectieve risico van de gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade, wijst de Raad er evenwel op dat artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat verzoeker alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk moet aanbrengen, waaronder zijn verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van bepaalde elementen vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. *In casu* is dit echter niet het geval, zodat verzoekers ongeloofwaardige en misleidende verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd en reisweg wel degelijk reeds afbreuk doen aan verzoekers verklaringen dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker gaat er met dit verweer bovendien aan voorbij dat de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze oordeelde dat verzoekers leugenachtige verklaringen inzake zijn verblijf in Frankrijk en zijn reisweg tevens afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten. Verzoeker verklaarde immers dat hij begin juni 2018 getuige was van de moord op M. en dat hij één van twee de moordenaars, S., herkende, waarop deze S. zijn vader vermoordde nadat verzoeker klacht was gaan indienen bij de autoriteiten. Uit het geheel van verzoekers verklaringen over zijn reisweg en de Eurodac-hit aanwezig in het administratief dossier kan echter blijken dat verzoeker Afghanistan reeds eerder heeft verlaten dan hij zelf heeft aangegeven en reeds uit Afghanistan moet zijn vertrokken op het moment dat de aangehaalde vervolgingsfeiten volgens zijn verklaringen hebben plaatsgevonden. De bestreden beslissing stelde immers terecht vast dat *“Bovendien heeft uw verblijf in Frankrijk onvermijdelijk ook een impact op de totale duur van uw reis naar België. Immers was u twee weken in Iran, drie weken in Turkije, vijf maanden in Servië, twee maanden in Bosnië en vijf maanden in Frankrijk. Dit betekent dat u minstens dertien maanden onderweg bent geweest, en niet negen maanden zoals u eerder bij de DVZ (verklaring DVZ d.d. 17 oktober 2019, vraag 31) en het CGVS (CGVS, p.5) beweerde. Aangezien u op 15 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende, moet u Afghanistan wellicht verlaten hebben in februari 2018, hoewel u het begin van uw problemen met de Taliban omstreeks 15 jauza 1387 (5 juni 2018) situeert, en uw vertrek pas ergens in saratan (de vierde maand van de Afghaanse kalender, komt overeen met de periode 22 juni – 22 juli 2018). U werd talloze keren geconfronteerd met dit problematische tijdsverloop, dat immers een impact heeft op de geloofwaardigheid van de feiten die zich in Afghanistan zouden hebben afgespeeld; echter deed u alsof u de opmerkingen van het CGVS niet begreep of kon appreciëren, en gaf u op geen enkel moment een begin van verklaring (CGVS, p.5, 8, 12). Rest evenwel de vaststelling dat u op 5 juni 2018, toen uw problemen in Qarabagh zouden zijn begonnen, Afghanistan al zeer geruime tijd verlaten had.”* Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen concrete noch dienstige motieven aan die deze vaststelling kunnen weerleggen.

Bovendien oordeelde de bestreden beslissing nog terecht dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten nog wordt ondergraven door de pertinente en correcte vaststellingen dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker, die getuige was van een moord, de autoriteiten niet op de hoogte heeft gebracht van deze moord, (ii) verzoeker geen informatie heeft over de manier waarop M. overleed, (iii) hij geen overtuigende verklaringen kan afleggen over de manier waarop hij één van de twee moordenaars, S., heeft herkend, (iv) het niet aannemelijk is dat S. het dorp zou ontvluchten om de dag erna terug te keren om verzoekers vader te vermoorden, (v) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet kan verduidelijken of S. thans nog in het dorp verblijft en (vi) evenmin informatie heeft of S. wordt vervolgd door de autoriteiten en hier ook nooit naar heeft geïnformeerd. Aldus merkt de Raad op dat de bestreden beslissing ten gronde onderzoek heeft gevoerd naar de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Met het aanvoeren dat de commissaris-generaal een eigen, subjectieve mening uit doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat *“U zou getuige zijn geweest van de moord op een medewerker van een parlamentslid. Echter wijst het CGVS op uw daaropvolgende handelswijze die niet onmiddellijk logisch kan worden genoemd. U verklaart dat u de feiten zag gebeuren en vervolgens vluchtte. Gezien de ernst van deze situatie is het niet aannemelijk is dat u thuis uw verhaal deed, vervolgens gewoon ging slapen, de volgende ochtend ontbeet om dan met uw vader naar het districtshuis te gaan en daar uiteen te zetten wat u de avond voordien had gezien. Verwacht mag worden dat u als enige getuige (CGVS, p.11) sneller in contact treedt met de ordediensten, of met personen in het dorp die contacten onderhouden met de autoriteiten in de regio. Met deze bedenking geconfronteerd, antwoordde u slechts dat het districtshuis 's avonds sluit (CGVS, p.12), wat nog geen afdoende verklaring biedt voor het feit dat u niemand, zelfs niet de ouderen van uw dorp, op de hoogte bracht van een moord.”*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift in wezen aanvoert dat hij radeloos was en enkel naar zijn ouders heeft geluisterd, merkt de Raad op dat dit geen afdoende verschoning is voor het passieve gedrag van zijn familie in het licht van de ernst van de feiten. De Raad acht het immers evenmin aannemelijk dat verzoekers ouders geen pogingen zouden ondernemen om onmiddellijk de autoriteiten te contacteren nadat hun zoon hen vertelde dat hij zonet getuige geweest was van een moordpartij.

De Raad merkt nog op dat verzoekers verklaringen een bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk en geloofwaardig zijn. Het gegeven dat verzoekers verklaringen over zijn handelswijze nadat hij getuige was van een moord ongeloofwaardig zijn, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat niet van hem kan worden verwacht dat hij alle informatie over het verdere verloop van de moord op M. kent, omdat hij direct het land uit gevlucht is en pas na zijn aankomst in België (zelden) contact heeft gehad met zijn familie, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud genoegzaam blijkt dat hij in contact staat met zijn schoonbroer (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 13-14), maar dat hij zijn schoonbroer niet gevraagd heeft naar informatie over de afwikkeling van de moord op M. (*Ibid.*, p. 14). Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in de onmogelijkheid zou zijn om zich hierover te informeren. De Raad benadrukt dat van verzoeker in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn relaas waarvan hij geen kennis heeft en het verloop van zijn persoonlijke problemen. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog herhaalt dat de moordenaar S. terug naar het dorp kwam om zich ervan te verzekeren dat verzoeker zou zwijgen over de zaak, doet geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat *“U herkende de persoon en zegt dat hij iemand van de Taliban is, S. genaamd. Deze persoon zou, uit vrees om door de autoriteiten te worden gearresteerd, het dorp zijn ontvlucht (CGVS, p.13). Dat hij dan de volgende dag al naar het dorp zou terugkeren om er uw vader te vermoorden, is dan ook opmerkelijk en op zijn minst risicovol (CGVS, p.13).”* De Raad benadrukt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat S. het dorp ontvlucht was omdat iemand hem had verwittigd dat de autoriteiten hem kwamen arresteren, nadat verzoeker hem had aangegeven bij de autoriteiten (*“Het districtshuis kwam daar. Maar ze hebben hem niet gearresteerd. Het districtshuis kwam naar het dorp om hen te arresteren. Maar iemand had hen verwittigd, ze ontsnapten van daar”*). (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 13)). Het is dan ook niet aannemelijk dat S. terug zou komen louter en alleen om verzoeker het zwijgen op te leggen, zoals het verzoekschrift stelt, gezien de autoriteiten er reeds van op de hoogte waren dat hij de dader was van de moord op M. Verzoekers verweer kan dan ook geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat de door verzoeker neergelegde documenten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet vermogen te herstellen. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat: *“De neergelegde documenten herstellen uw geloofwaardigheid niet. Uw taskara moet bevestigen dat u nog minderjarig bent, wat duidelijk weerlegd werd door het medisch onderzoek. Bovendien zou het iemand in het districtshuis zijn geweest die afgaand op uw uiterlijk meende dat u tien jaar oud was in 1392 (2013, begin 2014), wat een weinig accurate manier lijkt om iemands leeftijd te bepalen. De brief die aan het district gericht is en die uw problemen met S. dient te bevestigen, kan uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien wijst het CGVS op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. De enveloppe toont aan dat uw schoonbroer deze documenten vanuit Kabul heeft verstuurd, meer niet.”*

Verzoeker voert aan dat hij zich conform artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet heeft ingespannen om alle mogelijke documenten neer te leggen, doch dit gegeven doet op zich geen afbreuk aan het feit dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de voorgelegde documenten. In de bestreden beslissing werd op omstandige wijze gemotiveerd waarom aan de door verzoeker neergelegde documenten bewijswaarde wordt ontzegd.

Waar verzoeker nog stelt dat de brief van het districtshoofd niet louter kan worden afgewezen op basis van het feit dat er corruptie bestaat in Afghanistan, merkt de Raad op dat verzoeker er in zijn verzoekschrift verkeerdelijk vanuit lijkt te gaan dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond.

De commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Bovendien merkt de Raad nog op dat de inhoud van de door verzoeker neergelegde brief van het districtshoofd tevens niet in overeenstemming te brengen is met de vaststellingen inzake de datum van verzoekers vertrek uit Afghanistan en zijn reisweg. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat deze brief vermeldt dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten begonnen op 15/3/1397 (Notities van het persoonlijk

onderhoud, stuk 6, p. 15), zijnde aldus begin juni 2018, terwijl hierboven reeds is gebleken dat uit het geheel van verzoekers verklaringen over zijn reisweg en de Eurodac-hit kan blijken dat verzoeker reeds voor juni 2018 Afghanistan had verlaten. Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de authenticiteit van het door verzoeker neergelegde document.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij niet begrijpt waarom de commissaris-generaal pas in allerlaatste instantie een analyse van de bewijsstukken uitvoert, hetgeen erop wijst dat hij dit bewijs slechts als bijkomstig beschouwt, merkt de Raad op dat uit de positie van de motivering inzake de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten in de bestreden beslissing geenszins kan blijken dat de commissaris-generaal deze documenten niet aan een volledig of grondig onderzoek zou hebben onderworpen bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, noch kan dit enige afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing inzake de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten. Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van het EHRM is verder niet dienstig, gezien de Raad *in casu* slechts kan vaststellen, gelet op het bovenstaande, dat de commissaris-generaal en vervolgens de Raad de door verzoeker neergelegde documenten weldegelijk heeft onderzocht, doch dat omstandig werd gemotiveerd waarom aan deze documenten bewijswaarde dient te worden onzegd.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk maakt problemen met S. en de zijnen te hebben gekend. Immers zijn uw verklaringen op tal van punten vaag, weinig logisch en zelfs in strijd met de in het dossier aanwezige informatie gebleken, wat de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate ondermijnt.

Zo dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate geschaad wordt door uw verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. U gaf bij aankomst in België op 15 maart 2019 en bij aanvang van uw asielprocedure aan dat u op dat ogenblik 16 jaar oud was (Inschrijving en Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling van Bureau Minteh). Er werd na medisch onderzoek echter vastgesteld dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 27 maart 2019 ouder was dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is. Dat u minstens vijf jaar ouder bent dan u beweert en dusdanig liegt over uw leeftijd, overigens nog steeds (CGVS, p.5, 6), doet uw algemene geloofwaardigheid geen goed.

Verder is het opmerkelijk dat de informatie in het dossier aantoont dat u een verblijf in Frankrijk voorafgaand aan uw komst naar België heeft trachten te verzwijgen. U liet zowel bij de DVZ (verklaring DVZ d.d. 17 oktober 2019, vraag 31) als het CGVS (CGVS, p.3) uitschijnen dat u louter op doorreis was in Frankrijk en, nadat men uw vingerafdrukken in Parijs nam, onmiddellijk naar België kwam (aankomst op 15 maart 2019). Echter blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de Franse autoriteiten uw vingerafdrukken al op 24 oktober 2018 registreerden, wat impliceert dat u daar wellicht bijna vijf maanden geweest ben. Hiermee geconfronteerd doet u eerst alsof u de vraag niet begrijpt (CGVS, p.4), daarna repliceert u met de vraag “Zegt u dat ik in Frankrijk woonde?” (CGVS, p.4). Wanneer u een derde keer gevraagd wordt hoe u verklaart dat uw vingerafdrukken al in oktober 2018 in Frankrijk werden genomen, verzoekt u het CGVS die vraag (nog maar eens) te herhalen (CGVS, p.2), waarna u lijkt te beseffen dat ontkennen geen zin meer heeft en toegeeft dat u inderdaad vijf maanden in Frankrijk bent geweest (CGVS, p.4). Echter is dit niet helemaal van harte, zo blijkt even later als u verklaart dat het CGVS “ontdekt heeft” dat u in Frankrijk was en u daaraan toevoegt: “U zei me dat ik daar vijf maanden was. Wat als ik neen zeg. Dan zal u dat toch niet accepteren.” (CGVS, p.7), waarna u uw relaas andermaal bijstuurt en opeens zegt dat u altijd eerlijk bent geweest over uw verblijf gedurende vijf maanden in Frankrijk (CGVS, p.8). Dat dit allerminst het geval is moge echter duidelijk zijn; zelfs luttele minuten later wijzigt u uw verklaringen opnieuw en laat u optekenen: “U zegt dat ik in Frankrijk was, u beweert dat” (CGVS, p.8). Het hoeft geen betoog dat dergelijke steeds wijzigende, ontwijkende en ontkennende antwoorden nefast zijn voor uw geloofwaardigheid.

Nog andere verklaringen bevestigen dat u verzaakt aan uw plicht tot medewerking en geen zicht wenst te bieden op een aantal zaken. Zo zegt u dat u twee weken in een stad in Iran was maar beweert u niet te weten welke stad dit was (CGVS, p.3, 4). In welke regio of stad van Turkije u vervolgens drie weken verbleef, beweert u ook al niet te weten (CGVS, p.4). Het is niet aannemelijk dat u dergelijke zaken niet zou kunnen verduidelijken.

Bovendien heeft uw verblijf in Frankrijk onvermijdelijk ook een impact op de totale duur van uw reis naar België. Immers was u twee weken in Iran, drie weken in Turkije, vijf maanden in Servië, twee maanden in Bosnië en vijf maanden in Frankrijk. Dit betekent dat u minstens dertien maanden onderweg bent geweest, en niet negen maanden zoals u eerder bij de DVZ (verklaring DVZ d.d. 17 oktober 2019, vraag 31) en het CGVS (CGVS, p.5) beweerde. Aangezien u op 15 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende, moet u Afghanistan wellicht verlaten hebben in februari 2018, hoewel u het begin van uw problemen met de Taliban omstreeks 15 jauza 1387 (5 juni 2018) situeert, en uw vertrek pas ergens in saratan (de vierde maand van de Afghaanse kalender, komt overeen met de periode 22 juni – 22 juli 2018). U werd talloze keren geconfronteerd met dit problematische tijdsverloop, dat immers een impact heeft op de geloofwaardigheid van de feiten die zich in Afghanistan zouden hebben afgespeeld; echter deed u alsof u de opmerkingen van het CGVS niet begreep of kon appreciëren, en gaf u op geen enkel moment een begin van verklaring (CGVS, p.5, 8, 12). Rest evenwel de vaststelling dat u op 5 juni 2018, toen uw problemen in Qarabagh zouden zijn begonnen, Afghanistan al zeer geruime tijd verlaten had.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw relaas met betrekking tot uw zagezegde problemen ook om andere redenen allerm minst kan overtuigen. U zou getuige zijn geweest van de moord op een medewerker van een parlamentslid. Echter wijst het CGVS op uw daaropvolgende handelswijze die niet onmiddellijk logisch kan worden genoemd. U verklaart dat u de feiten zag gebeuren en vervolgens vluchtte. Gezien de ernst van deze situatie is het niet aannemelijk is dat u thuis uw verhaal deed, vervolgens gewoon ging slapen, de volgende ochtend ontbeet om dan met uw vader naar het districtshuis te gaan en daar uiteen te zetten wat u de avond voordien had gezien. Verwacht mag worden dat u als enige getuige (CGVS, p.11) sneller in contact treedt met de ordediensten, of met personen in het dorp die contacten onderhouden met de autoriteiten in de regio. Met deze bedenking geconfronteerd, antwoordde u slechts dat het districtshuis 's avonds sluit (CGVS, p.12), wat nog geen afdoende verklaring biedt voor het feit dat u niemand, zelfs niet de ouderen van uw dorp, op de hoogte bracht van een moord.

Over een aantal andere aspecten van dit incident legt u overigens weinig overtuigende verklaringen af. Zo is het u niet bekend of M. ter plekke of pas in het hospitaal kwam te overlijden (CGVS, p.12). Indien u werkelijk zo nauw bij deze zaak betrokken zou zijn geweest, kan aangenomen worden dat u hiervan beter op de hoogte zou zijn. Verder blijft het onduidelijk hoe u één van de twee moordenaars zou hebben herkend. U beweert dat de man wegrende en dat op dat moment zijn gezichtsbedekking afviel (CGVS, p.13). Dat zulks net op dat moment zou gebeuren, is toch wel zeer toevallig. U herkende de persoon en zegt dat hij iemand van de Taliban is, S. genaamd. Deze persoon zou, uit vrees om door de autoriteiten te worden gearresteerd, het dorp zijn ontvlucht (CGVS, p.13). Dat hij dan de volgende dag al naar het dorp zou terugkeren om er uw vader te vermoorden, is dan ook opmerkelijk en op zijn minst risicovol (CGVS, p.13). U argumenteert dat hij daar nu eenmaal in het dorp woonachtig is en eigendom bezit (CGVS, p.13). Als het CGVS u vervolgens de vraag stelt of S. dan definitief naar het dorp terugkeerde en daar momenteel woonachtig is, zegt u dit niet te weten. U verklaart dat u geen contact heeft met uw moeder en andere familieleden, wat op zich al ongeloofwaardig is: immers beweert u eerst dat er daar geen telefoonantennes bestaan, wat toch opmerkelijk is daar u in Afghanistan wel een "kleine" Nokia zou hebben gehad (CGVS, p.14). Bovendien heeft u wel contact met uw schoonbroer die u zeer recent zelfs een aantal documenten heeft bezorgd en wél bereikbaar is (CGVS, p.13). Dat u dan niet kan verduidelijken of de moordenaar van uw vader al dan niet nog in Qala Baz woont, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Verder gevraagd of S., die volgens uw latere verklaringen momenteel wél in het dorp zou wonen (CGVS, p.14), nog problemen kende met de autoriteiten antwoordt u "waarschijnlijk wel" (CGVS, p.14). Dat u niet weet of de moordenaar van uw vader daar ook voor vervolgd wordt, is toch wel bijzonder (CGVS, p.14). U zegt ook dat hij wellicht problemen kreeg met de broers van M., maar meer details heeft u daar niet over. U merkt op dat uw schoonbroer niets over dat onderwerp heeft verteld, u zou er ook nooit naar hebben geïnformeerd (CGVS, p.14). Ook als het CGVS peilt naar de situatie van uw moeder en jongere broer in het dorp beperkt u zich tot nietszeggende en uiterst vage verklaringen. U verklaart niet te weten welke problemen zij heden zouden ondervinden met S. en de zijnen, maar "ze zullen zeker wel problemen hebben", "met hem of met zijn broers" zegt u daarover (CGVS, p.14). Uw desinteresse en onwetendheid kunnen enkel worden verklaard door de bedrieglijkheid van uw verklaringen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw relaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

(...)

De neergelegde documenten herstellen uw geloofwaardigheid niet. Uw taskara moet bevestigen dat u nog minderjarig bent, wat duidelijk weerlegd werd door het medisch onderzoek. Bovendien zou het iemand in het districtshuis zijn geweest die afgaand op uw uiterlijk meende dat u tien jaar oud was in 1392 (2013, begin 2014), wat een weinig accurate manier lijkt om iemands leeftijd te bepalen. De brief die aan het district gericht is en die uw problemen met S. dient te bevestigen, kan uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien wijst het CGVS op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. De enveloppe toont aan dat uw schoonbroer deze documenten vanuit Kabul heeft verstuurd, meer niet.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het arrest “*Elgafaji*” maakte het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, “*Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*”, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, nr. C-465/07, § 39). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situaties rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU.

Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, sub c, van de Richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d.m. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in het EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van juni 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers afkomst uit het district Qarabagh van de provincie Kabul wordt niet betwist.

In de meest recente "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Kabul en de hoofdstad Kabul, als een gebied waar de mate van willekeurig geweld niet zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 102: "*that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.*").

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift uit het EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van juni 2019 en het EASO-rapport "*Country Guidance: Afghanistan*" van juni 2019, doch de Raad wijst erop dat voormelde beoordeling inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet voor de provincie Kabul gebaseerd is op deze informatie, zodat dit niet kan leiden tot een andere oordeelsvorming.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar de COI Focus "*Afghanistan – Security situation in Kabul city*" van Cedoca van 15 mei 2019 (verzoekschrift, stuk 3), merkt de Raad op dat deze informatie, voor zover zij betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie van EASO waarop voormelde beoordeling inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet voor de provincie Kabul gebaseerd is, zodat dit evenmin kan leiden tot een andere oordeelsvorming.

In zoverre verzoeker, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, de UNHCR Eligibility Guidelines en rechtspraak uit Finland nog aanvoert dat de stad Kabul geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief vormt, merkt de Raad vooreerst op dat dat *in casu* geen toepassing werd gemaakt van het concept intern vestigingsalternatief. Bovendien kan hieruit niet worden afgeleid dat voormelde beoordeling inzake de veiligheidssituatie in de provincie Kabul niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker niet hoog is. Bijgevolg is een grotere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar zijn profiel als jongvolwassene, merkt de Raad op dat hierboven reeds is gebleken dat verzoeker meerderjarig is, zodat kan worden aangenomen dat hij over voldoende maturiteit beschikt om bij een terugkeer naar Afghanistan gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en hij aldus geen groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst.

Verzoeker brengt verder geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP